

LÓDI FERENC

Siratófa

Megyek anyámhoz, Megismer még?
Fiára néz és sír szegény.
Az ég most olyan hirtelen kék.
Vártam őt és nem jött elém.

Annyi sok sírhant, annyi bánat
elbuktat, mégis jöjj, anyám,
mert csókra adnám szomjas számat
mosolygós szádnak hajlatán.

Már nem jössz értem soha, tárt ég,
elhagyttál végül szóltanul.
Pacsirta szól, a kakukk száll még.
Győztél, s maradtam én alul.

Sokszor már magam sem találok,
jó lenne szó, hangos beszéd.
Nem kerülhetem el halálom,
ezt már ott te sem értenéd.

Tudom, anyám, szídnál mostan:
magamra húztam bút, sarut.
Egyszál kilétem kifosztottan
és maradtam a part alatti.

Régen vagyok már árvaságon,
Ha anya nincs, már semmi sincs.
Ha menekülök, érted vágyom,
s nincs hozzád ajtó, sem kilincs.

JENEI GYULA

A dáliák csöndje

álmodom újra az ezüst repülőket,
vállamra galambok ülnek tán,
de a lángvörös dáliák csöndjébe belerohadok.
Csak azt ne hidd, hogy szabad vagyok.
kiáltásom elnyeli a tenger,
s kezeimmel, mik ölelni vágytat egykor,
űri hideget markolok.
számúttól megint detoxikált éjszakákba,
egy ijedt neon alatt benézek az ablakon,
kifeszített, halványkék lepedőnkre
nagy, sötét árnyak hullnak,
viaszbábuk vagy fénytelen csillagok.

Tenger a konditeremben

Jovin Áron már hosszabb idő óta tisztában volt azzal, hogy ha fölkel reggel az ember, abból semmilyen körülmények között, soha jó nem származhat, ennél fogva a reggeli felkelés nemcsak haszontalan és felesleges, de kifejezetten káros is. Véleményét baráti gyóntatója, Lázár atya előtt sem iutkolta, s nála mindig megkönnyebbedésre lelt, hiszen az öreg mogorván hallgatta a panaszaradatot, mit Jovin zúdított reá; a legkeservesebb részeknél kifújta az orrát, egyébként pedig unatkozva pattogtatta körmeit — nos hát, Jovin Áron bizvást rájöhetett: sirámai kicsinyesek, jelenték- és érthetetlenek, legfőképp pedig jogtalanok...

Lázár atya egyidős volt fafaragott hintaszékével, melyben ült, reverendájából tömjénillat sejlett, a szoba hűvös, fehér, homályos (a behajtott spaletták miatt, melyekre nagy a szükség, hiszen odakinn tombol a nyár, a Nap lángol a ház felett, Hold süt a világ túlsó felén, hárs zizzen és árnya bölint az ablak előtt, kék az ég és zöld a föld, a levegőben virág, por, virágpor s a hangoskodó verebek...) A könyvszekrény: nyitott székelykapu, polcain Marx, Engels, Lenin, Teilhard de Chardin művei, Jack Kerouac, Feteke István, Szerb Antal s talán a Müncheni, a Bécsi, meg az Aporkódex, valamint egyéb föliánok: bennünk a rész, künn az egész, a füvekben, fákban, a légüres térben...

— Nem, fölkelni soha nem érdemes — mondta Jovin, ki író lesz (volt?, vagy nincs már talán?) ... s tudta, hogy Lázár atya semmiképp sem honorálja e nézetét, hiszen mögötte a doni kanyar és egyéb földi harcozatok, előtte meg ama bizonyos égi háború.

... Az emberek legtöbbszörre egy életet élnek, Jovin Áron több fő- és hatezer mellékéletet élt egyidejűleg, ugyanakkor pedig egy felet sem. Reggelente háromkor feködt le, vagy kelt fel írás céljából, hősej helyett kizárólag élni, gondolkodni, s csele-

kedni volt kénytelen — igaz, nem önzetlenül: cserébe megteremtették az ő mítoszát —, teljesen érthető tehát, hogy a nappali órákban, midőn más emberek virgoncak, akár a nyári legyek, úgy érezte magát, mint egy döglött keszeg, azaz: sehogy. Némi napokon egyáltalán nem aludt — ezért aztán megengedhette magának azt a luxust, hogy időnként kijelentse: reggel fölkelni nem, nem és nem érdemes. Pitymallatkor, mikor háromszor is leírt egy-egy mondatot egymás után, s aztán megint, kijelentette: „na ebből elég volt”, nagy hirtelen fölhajtott fél liter kávét, amitől megfűgült (s majd kirepedt a dobhártyája), aztán lement horgászni a vízre.

Gőzölgőve fogadta a folyó, az ismert; a Nap kelt, nem rezgett, lángban állt a nyárfák csúcsa, s mire kiirregedett, Jovin Áron már javában tűzött lakóhelye iránt, fél szatyor keszeggel kezében, s egy nagy darab semmivel fejében... Sietős léptek köppantak utcák szerte, másoknak ekkor kezdődött a nap.

Műveiben minden és mindenki szerepelt, de ő maga sosem. „Írhatnál igazán másokról is néha, nem csak saját magadról”, mondták ismerősei, akik között egyetlen bűnkő, gonosz, irigy sem akadt, mert azok rég elpártoltak tőle, „kicsodák ezek a titokzatos lények, akikről írsz?”, kérdezte virgo Éva Mari, felsőoktatási évfolyamtársa. — Nem tudom — hazudta Jovin elképesztően bamba pofával —, nem tudok rólok többet, mint amennyit leírtam, Marika.

— Túrhetetlenek a napjaim — panaszkodott tehát Lázár atyának. — Tegnap például, azaz pénteken...

Jelzett napon Jovin fölkerelkedett, szatyrába csapta régi, gimnazistakorabeli tornacuccát, plusz a szapant, törölközőt, s meglátogatta a Belvárosi SC-t, hogy életre keltse kevés számú izmait.

Ment már javában az edzés, rövid

agyú megemelte a nyolcvan kilopondot, aztán puffanás, csörrenés (ledobta). Fekvenyomás, bicepsz, tricepsz, neonfényben úszik a bolthajtásos, kimeszelt pince. A szomszéd teremben dizsizene, fűjtatás és hajladózás, derékfájás, fejkörzés... Poszterek a falakon, s a fej fölött, az ábrázoltak: tenger (azúr), hegy nagyságú hullám gördül, előtte egy szál deszkán a csokibarna hullámlovás. Másutt pálmák, vadkék ég a víztükörben, habos felhőtornyok, fehér fővény, rajta kagylók s a tahiti nők. A fej felett: olasz szépség (női) barack a bőre (kajszi), ajka eper (alulfelül), zene árad a hangfalakból s a Dolly Roll: „Mediterrán fortuna-túra...”, a kép hátterében az olasz Alpok, havas csúcok, csúcok és havasok, az előtérben három narancs palmaágon. Ismét másutt *A cápa* című álműfilm plakátja, jó a cápa, szája tátva, előtte a vizisíző, ki halálmegvető: egyik keze szárguldo motortoresónak-kötelet, másik keze elmerülni szándékozó nőt szorongat, mögöttük a háromszög, a cápai hátuszony...

Jovin: „En még alig jártam valahol külföldön, csak Csehszlovákiában és a Nepáli Királyságban...”

...Megy a zene s a szám, a „Döngölő Dolly Roll”, fűjtat, s beteg a tüdő, zihál, mi zihál, verejték cseppen, csorran, patakok, úszik már a déli tenger, remegőn nyílik a rimini szépség szája és a zsinat, kering s forog a világ, áll a ventilátor, nőnevű (Ursula) tornádó közeleg, véle a szököár, atmoszféra van s légnyomás, villám cikáz át a haiti égbolton: megroppan a pince fala, poszter hasad, mintha kárpit, dől és ömlik e világra az óceán...

— Így volt — szusszantott Jovin az elbeszélés végén, szeme fáradt, piros, homloka izzad, keze remeg, tenyere csurom egy viz... — Szép lehetett — mondta Lázár atya —, s én nem éltem volna túl.

FARKAS CSABA

Krakkói képeslapok

RAFAI GÁBOR FOTÓI

